

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף נד

למדנו במשנה לעיל: הרחלים יוצאות כבולות: הגמרא מבארת: שמכבלין (= קושרים) את האליה שלהן למטה שתכסה את ערותן כדי שלא יעלו עליהן הזכרים ויתעברו.

כבונות: קושרים בגד על צמר הרחל מיום היולדה כדי שישאר הצמר נקי, ועושים ממנו בגד מילת (= בגד העשוי מצמר נקי ולבן).

שאת כצמר לבן: 'שאת' היא אחת ממראות הנגעים, וצבעה הוא כצמר לבן.

משנה וגמרא: לא יצא הגמל במטוטלת הקשורה לו בזנבו, שמא תיפול ויביאה בידו ברה"ר. אבל אם היא קשורה לו בזנבו ובחוטרתו (= דבשת) מותר, משום שהיא לא תיפול. וכן אם היא קשורה לה בשלייתה מותר, משום שאם היא תנסה לנתקה זה יכאיב לה.

לא יצא הגמל וכן שאר הבהמות - לא עקוד (= ידו ורגלו קשורים יחד), ולא רגול (= כופף אחד מידיו כלפי מעלה וקושר, ובכך הוא עומד רק על ג' רגלים).

לא יקשור גמלים זה בזה וימשוך (= את הגמל הראשון, וכל הגמלים קשורים לראשון והולכים בשורה אחריו), משום שנראה הדבר כאילו הוא הולך לחינגא (= לשוק למוכרים). אבל מכניס כמה חבלים לתוך ידו וימשוך, ובלבד שלא יכרוך.

לדעת רב אשי האיסור לכרוך את החבלים לתוך ידו הוא לא משום שבת, אלא משום איסור כלאים.

👁️ אסור להנהיג שני סוגי בהמות יחדיו משום איסור כלאים שנאמר "לא תִּקְרָשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יַחְדָּו", אבל אין איסור להנהיג אדם ובהמה יחדיו.

👁️ המחבר בגד צמר ובגד פשתן ב'תכיפה אחת', כלומר שהעביר בשניהם מחט פעם אחת או שקשרם בקשר אחד, אין זה נחשב לחיבור ואין זה כלאים (= שעטנז).

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

למסקנת הגמרא כוונת המשנה היא שלא יכרוך ויקשור. כלומר: כשהוא אווז חבל מצמר וחבל מפשתן והוא כורך אותם וקושר אותם בשתי קשירות על ידו, החבלים נחשבים כמחוברים יחד, וכיון שיידו מתחממת מהם והוא נהנה מכך יש בזה איסור כלאים.

אמר שמואל: מה ששנינו במשנה שמותר לו להכניס כמה חבלים לתוך ידו ולמשוך, זה רק כשלא יוצא חבל מתחת ידו טפח למטה, משום שהדבר נראה כאילו הוא נושא חבל ברה"ר ולא מבחינים שהחבל הוא מאפסר הגמלים. ומה ששנינו בבבלייתא שמותר רק כשהוא מגביה את החבל מהקרקע טפח, הכוונה לחבל שבין ידו לגמל, וכדי שיבחינו שהוא מושך את הבהמה בחבל ולא יחשבו שהבהמה נושאת משא (= חבל) בשבת.

משנה וגמרא: לא יצא החמור במרדעת שלא קשרוה לו מערב שבת, משום שלא גילה דעתו שהיא עשויה למלוש לחמור. ולא יצא בזוג (= פעמון) אפילו כשהוא פקוק ואינו משמיע קול, משום שנראה כמוליכו לשוק למוכרו. ולא בסולם שבצוארו, כלומר כשיש לו מכה בצוארו קושרים לו עצים בלחי כדי שלא יוכל להחזיר את ראשו ויחכך את שיניו במכה, והטעם הוא משום שהסולם הוא דבר חשוב ויש חשש שמא יפול ויעבירו ד' אמות ברה"ר. ולא ברצועה שעושים לו ברגלו כדי שלא יפצעו רגליו זו את זו.

התרגולים לא יוצאים בחוטים שעושים להם לסימן שלא יתחלפו באחרים, ולא ברצועה שקושרים ברגליהם כדי שלא יוכלו להתיז רגליהם וישברו את הכלים. האילים הזכרים לא יוצאים בעגלה שעושים תחת האליה שלהם כדי שלא תיפצע מהסלעים.

הרחלים לא יוצאות חנונות. למסקנת הגמרא הכוונה לקיסם מעץ הנקרא "חנון" ושמים לה אותו בחוטמה כדי שתתעטש ויפלו התולעים שבראשה. (ולאילים זכרים אין צורך לעשות כן, משום שהם נוגחים זה את זה ובכך התולעים נופלים מראשם).

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

אין העגל יוצא בגימון, כלומר עול קטן שמניחים לו בצוארו כדי שיתרגל לכפוף את ראשו. ולא פרה בעור הקופר, כלומר שמניחים עור של קיפוד על דדיה כדי שלא יינקו ממנה העלוקות.

ולא פרה ברצועה שבין קרניה: לדעת רב המשנה עוסקת בין ברצועה העשויה לנוי ובין בעשויה לשמר, משום שלדעתו שמירה יתירה הרי היא כמשא. ולדעת שמואל נוי אסור ולשמר מותר, משום שלדעתו שמירה יתירה אינה כמשא, ומותר.

פרתו של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאת ברצועה שבין קרניה, והיה זה שלא ברצון חכמים. הגמרא מבארת שהיתה זו פרתו של שכנתו, ובגלל שלא מיחה בה היא נקראת על שמו.

